

Közel harminc éve szolgál református lelkészként Szegeden

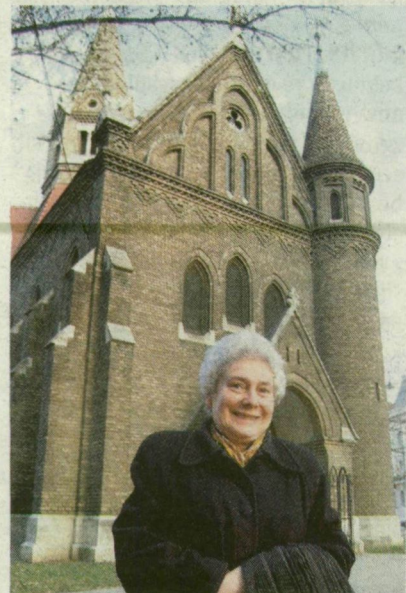
NŐ A SZÓSZÉKEN: BARTHA TIBORNÉ A FEJ HELYETT A SZÍVEKHEZ SZÓL

Egyre több női szolgálattevőről hallani, igaz, van olyan református gyülekezet is, amelyik nem hajlandó női lelkészt választani. Bartha Tiborné közel harminc éve szolgál a szegedi, Kálvin téri templomban. Kati néni több évtizedes gyakorlattal a háta mögött is lámpalázzal küszködik, amikor prédikál.

HORVÁTH LEVENTE

- Szeretek ide járni. Katika igazi tünevény, csak jókat tudok róla mondani. Magam is a kakasos templomban esküdtem, a gyermekeim is itt konfirmáltak, és fogadtak örök hűséget, sőt az unokáimat is itt keresztelték meg. A menyeim katolikusak, de Katika elintézte, hogy katolikus és református pap is legyen az esküvőn - árulta el a Kálvin téri templom istentisztelete előtt Balogh Jenőné, aki - amint a szávaiból is kitűnik - nagyra becsüli a 27 éve Szegeden szolgáló református lelkésznőt, Bartha Tibornét.

„Békéscsabán születtem, az édesanyám református, az édesapám evangélikus családból származott. A szüleim két lány és két fiú gyermeke közül én születtem a legkorábban, 1948-ban. A lányok az édesanyánk, a fiúk pedig az édesapánk vallását követték, de gyerekként mindkét gyülekezetbe eljártunk” - vall élettörténetéről Bartha Tiborné.

Bartha Tiborné FOTÓ: FRANK YVETTE

A 10 órás istentiszteletre dugig megtelt a templom, a karon ülő gyermekektől az aggastyánokig minden korosztály képviseltette magát. A későn érkezőknek már csak a pótpadokon jutott hely. Juhász András vezető lelkész figyelmeztette a gyülekezetet: mindenki kapcsolja ki a mobilkészülékét, hogy ne zavarják a maguk és mások áhítatát. A lelkész az advent fontosságáról beszélt, majd Ilyés Hunor keresztelezőjével folytatódott az istentisztelet. A szülők Istennel szövetségre lépve ajánlották fel a gyermeküket, így a csöppség a keresztség sákramentumában részesülhetett. Az énekeskönyvek és Bibliák mellett a fényképezőgépek is előkerültek. Kattogtak a vakuk, hogy megörökítsék a jeles eseményt.

„Már gyerekfejjel megtanultam, hogy a puritán hitű református vallásuk számára csak Isten ígéje fontos. Nem prédikálhatunk rutinszerűen, minden alkalomra készülni kell. Manapság is írok vázlatot. Máig van bennem lámpaláz, alig kapok levegőt az apostoli köszöntés alatt, aztán az első közös éneknél helyreáll a lelki nyugalom” - mondja a lelkésznő.

Miközben a gyülekezetet a 367. énekbe fogott, Katika néni a szószékre sietett.

- Hallgassátok ülvé, figyelemmel Isten ígét - kérte a hívőket. - Tegye áldottá szívünkben a várakozást - utalt kicsit később az adventre. - Mit jelent várni? - szegezte a kérdést a gyülekezetnek. - Ne mondjátok, hogy az a várakozás, amikor az árusok kipakolják a portékáikat a Széchenyi térre, és azt várják, hogy veszünk-e belőle vagy sem. A várakozás belső lelki feszültség, izgalom. Az igazi várakozás hitet és reménységet jelent, és a várakozók számára fontos a találkozás - mondta.

„A férjemmel együtt szolgáltunk

A keresztelező az egyik legszebb lelkészi feladat Bartha Tiborné számára is

FOTÓ: SEGESVÁRI CSABA

a kakasos templomban, ő volt a vezető lelkész. Még a teológián ismerkedtünk meg. Akkor kezdett tanárségédként, még tanított is engem az első évben. Ő választott ki, Debre-

lelkészi állást. Magam beosztott lelkészből lettem az évek múlásával másodlelkész. Régebben nem tartották alkalmasnak a nőket lelkészi szolgálatra, mára azért valamelyest

összeegyeztetni, hogy egyszerre odafigyeljek a családomra és a szolgálatra, de a vasárnapi istentisztelet után mindig volt finom, meleg leves az asztalon. 40 éve élünk házasságban, két gyermekünk és két unokánk a legnagyobb boldogságunk. A férjem mindig a fejekhez, én inkább a szívekhez szóltam. Az otthonunkban olykor két teológusként, máskor férj és feleségként beszélgetünk” - avat be hétköznapijainba Barthané.

Az istentisztelet zárásaként úrvacsorát osztottak, majd a két lelkész a templom bejáratához ment, hogy aztán kezet fogjanak a távozókkal, akiket az Áldás, Békesség! üdvözléssel engedtek útjukra. A templom előtt kis csoportokban beszélgettek a hívők, végül nagy komótosan kocsiba ültek, vagy villamosra szálltak, és elindultak hazafelé. Hittel a szívükben.

→ Anyaegyházközség a Kálvin téren

A legutóbbi népszámláláskor 11 ezren vallották magukat reformátusnak Szegeden. A hívők négy református egyházközségben élnek a városban, közülük a 4-5 ezer lelket számláló Kálvin téri anyaegyházközség a legnagyobb. A gyülekezet tagjainak mintegy 10 százaléka jár rendszeresen istentiszteletre. Bartha Tiborné a lelkészi szolgálat mellett a Kálvin téri nőszövetség elnöke is egyben. A csoport 1992 pünkösdje óta létezik. Minden második héten összejönnek imádkozni és beszélgetni. A gyakorlati életben is hasznosítják magukat: ők készítik a keresztelezőre váró gyermekek kendőjét, amivel letörlik a kisedet homlokáról a keresztvizet.

cenben keltünk egybe. Hét évet szolgáltunk együtt Esztergomban, 1981-ben hívták az uramat Szegedre, hogy betöltsön egy megüresedett

már változott a helyzet, igaz, van még olyan református gyülekezet, amelyik nem hajlandó női lelkészt választani. Számomra is nehéz volt

égi faliújságra. Jaj, jaj, másnapra, harmadnapra a cikk buta lett! Nem is lehet javítani rajta, legalábbis nem érdemes. Még egy kicsit bízol abban, hogy ha nem is az érvelése, nem is a logikája a fő értéke, hanem a butasága. Hátha ez tesz meg valakinek!

Aztán persze igyekszel résen lenni, de ilyen vagy olyan okból buta lesz a nyolcvanadik cikked, a nyolcvanegyedik és a nyolcvanharmadik is. Sorozatban! Tragédia, tragédia! Hát elhatározod, hogy felhagysz a cikkírással, a fenébe dobd a tollat. Visszamész tanárnak, munkaiügyi előadónak, KSH-dolgozónak, kormányoldali politikusnak! Csak még előtte írsz egy cikket, egy utolsót. Egy búcsú cikk még jár neked. Mindegy, most már nyilván az is buta cikk lesz, de búcsúzni akkor kell, ha bután kell kimenned az ajtón, akkor tedd úgy.

Csak hogy a búcsú cikk nem lesz buta, sőt és ennyi elég is, hogy folytatás, mert a lelked mélyen egyáltalán nem akartál felhagyni a cikkírással. És tényleg folytatod. És csak két hét múlva, fél év múlva írod a következő butácska cikket.

De én az első buta cikkemről akartam beszélni! Mert ugye az okosabbja, akik közé, mit tagadjam, abban az időben, jó régen, én is tartozni véltem magam, úgy hitte, megelőzheti eme akaratlan kisiklást olyképpen, hogy szánt szándékkal ír buta cikket, előre eltervezve karistol buta mondatokat a papírra.

Így aztán egy buta reggelen buta képpel sétáltam be a szerkesztőségbe, leültem az asztalomhoz, és máris leírtam azt az igazán buta gondolatot, amit már régóta forgattam a homlokom mögött. Tetszett, elégedett voltam, leírva is igazán butának tűnt, így aztán egyáltalán nem esett nehezemre bután folytatni ezt a buta cikket, és végül bután befejezni. Phú, de elégedett voltam! Másnap aztán a cikk megjelent, ráadá-

sul vezető helyen! Bizony, bizony már ez a fejlemény is gyanakvással tölthetett volna el, mindenesetre el kellett volna gondolkoznom azon, hogy hogy az ügyeletes szerkesztő, a főszerkesztő vagy a kollégák nem veszik észre, milyen buta ez a cikk, miért tördelik be oda, ahol egyébként tényleg csak okos és komoly cikkek szoktak elrendezni a világ bajos dolgait!

Nem hogy nem vették észre, de gratuláltak!

A főszerkesztő prémiumot adott, a szomszéd kolléga, idős, komoly újságíró, savanyúan bámult, a kezét nyújtotta. A cikk bekerült egy válogatásba, a városban is többen gratuláltak, tekintélyes tanáremberek, szívhez, májhoz, lélekhez értő orvosdoktorok, a zöldséges, illetve még az a depressziós néni is a harmadikról.

Mindenkinek tetszett az én buta cikkem.

Mardosni kezdett a kétely, hogy talán nem is sikerült butára megírni. Vagy az emberek, az olvasóim lennének vakok?! Nem értik, nem fogják fel, hogy direkt akartam butát írni?!

Kétségbeesetten vigyorogtam, és milyen jó volt, hogy lassan, lassan elfeledték az én buta cikkemet. Amikor később arra jutottam, hogy ezáltal tényleg egészen kiváló cikket írtam, a kutyá se szólt hozzám. Napokig állt a közlendő írások kosarában, úgy kellett bekönyörögni. Behívott a főszerkesztő, és azt kérdezte, úgy gondolom-e, hogy valóban megdolgozom a pénzemért. Nehéz idők jönnek. Lehet, hogy csökkeneni kell a fizetéseket.

Nem szóltam egy szót sem.

De másnap megpróbáltam buta cikket írni. Nem sikerült. Nem! A buta ember azt hiszi, lehet úgy buta, hogy közben nem is buta. Hát nem lehet. Erre jöttem rá akkoriban, jó régen, és bele-törődtem a sorsomba. Írok okos cikket is, meg butát is. De inkább okosakat, mert nem nagyon veszik észre. S ha az a cikk buta, és mégis tesszik az embereknek, az én titkom marad.

SZÍV ERNŐ

A buta cikk

Aki azt gondolja, könnyű buta cikket írni, nagyon, de nagyon téved. Aki azt gondolja, hogy olyan könnyű butaságot mondani, hirdetni, prédikálni, szintén alaposan téved.

Mint köztudott, a butaság az emberi szellem terméke, magából táplálkozik, és másokat is táplál, olykor bántó is tud lenni, de alapvetően mégsem az. Gyakran a butaság kedves is, bizony lehet valaki olyan kedvesen buta, hogy nemcsak elnézzük neki, de még kedveljük is a butaságát. Sőt azt szeretjük benne a leginkább!

Mert a világ olyan szörnyen komoly, komoly a pénz, a templom, az iskola, a katedra, az orvosi szoba, komoly az élet, a halál, hát mit kezdjen az ember ennyi komolysággal?! Legyen egy kicsit komolytalanabb ez az egész hajcihő, tudjon butáskodni is a világ!

Igazán sajnálatraméltó emberek azok, akik soha nem nyilatkozhatnak butaságot, akik nem imádkozhatnak bután, vagy nem szerelmeskedhetnek bután, csak komolyan, eltökélten, bölcsen.

Milyen szomorúak azok az emberek, akik csak okosokkal, bölcsékkel beszélhetnek!

És milyen szomorúak azok, akik náluk butábbakkal sohasem találkoznak!

No persze azt se felejtjük el, hogy egyszer Churchill azt mondta, elég öt percen keresztül beszélgetni egy átlagos választópolgárral, és az embernek - a politikusnak - nyomban szörnyű kétségei támadnak a demokrácia szükségességét illetően.

A butaság bizony fásaszt. Nem öl, de lehet az első lépcsőfok a pusztuláshoz vezető gyalogúton.

A butaság nem ostobaság és nem is tudat-

lanság vagy hülyeség! A butaság ezeknél kedvezőbb, esendőbb, edesebb dolog, voltaképpen cizellált létforma, nem a semmivel küzd, a rettenetes ninccsel, a buta embernek mindig van valami, és kevés, vagy túl sok. De van!

A buta ember tésztát akar sütni, de nincs élesztő, leszalad hát a képzeletbeli boltba, a világ vegyeskereskedésbe, és alaposan bevásárol. És ész nélkül telepakolja a cekkert, éppen csak élesztőt nem vesz.

A buta ember szomorúan konstatálja, hogy üres a kamra, szegény hűtőszekrény kifosztva zümmög, hát legott leszalad a világ vegyeskereskedésbe, hogy bevásároljon, és aztán vesz néhány csomag élesztőt.

Igazán csak ennyi lenne?

En például többször megpróbáltam már buta cikket írni. Ugyanis ha az ember arra teszi fel az életét, hogy cikkeket írjon, ezért kapjon fizetést, honoráriumot, díjat és kitüntetést, akkor helyes, ha már a munkába állása legelső napjain tudomásul veszi, hogy nemcsak fantasztikus, egyszerűen tökéletes vagy sajtótörténetileg ünnepeket cikkeket fog írni, hanem bizony olykor buta cikkeket is. Ez elkerülhetetlen.

Írni, mondjuk, negyvenkilenc fantasztikus cikket, nagyon elégedett vagy magaddal, szeretsz tükörbe nézni és nyilvános vitákon részt venni, hanem aztán beüt a krach, mert pont az ötvenedik cikked buta lesz, igazán butácska.

Olyan kis ütődött cikk lesz, pedig milyen szépen indult, milyen okos gondolattal, és aztán milyen bátran vágott utat a gondolati dzsungelben, és milyen frappáns végkövetkeztetést tűzött fel az